107. Gospodova napoved prihodnosti: Preseljevanje narodov

1 Proti polovici jasne zvezdne noči je postalo zelo tiho. Oči in ušesa vseh so bila zelo napeto usmerjena Vame; vsi so namreč pričakovali od Mene kakšen nauk ali kakšno dejanje. Jaz pa sem jih nekaj časa pustil v tej, za njihove duše nadvse blagodejni napetosti.
2 Čez dobre pol ure sem (Jaz) hitro vstal in glasno rekel: »Otroci moji, prijatelji in bratje! Vidim, da vsi zelo napeto čakate, ali bom kaj storil ali povedal. Resnično pa vam povem, da tokrat nimam več kaj govoriti in delati med vami; v sedmih dneh, kolikor sem bil med vami, sem izčrpal skoraj vse, kar za zdaj potrebujete, da boste v prihodnosti povsem sprejeli Moje kraljestvo v svoja srca. Toda vaše veliko pričakovanje Me sili, da pred vami povem in storim še nekaj, čeprav so tudi Moji meseni udje postali nekoliko utrujeni. Toda česa vsega ne stori ljubezen ljubezni?! In tako pozorno prisluhnite in široko odprite oči!
3 Jutri se bomo za dalj časa ločili in čez slabo leto bom znova obiskal to okolico in s Svojimi nogami stopil vanjo; toda ker sem tu izbojeval tako veliko zmago in sem zato postavil trajen spomenik v tem kopališču in v novem pristanišču, ki ga ne bo nikoli lahko povsem porušiti - razen v času, ko bo izginila vera Vame in z njo ljubezen -, bi rad tudi Jaz storil še nekaj. Tedaj, ko med ljudmi ne bo več vere in ljubezni, pa bodo vdrle v te dežele barbarske horde in porušile vse spomenike tega velikega časa, ki se je od Mojzesa do Mene razširil nad te dežele.
4 To bi bilo seveda zlahka mogoče preprečiti; toda kljub temu to ne bo preprečeno. To kopališče bo sicer še ostalo in pristanišče ne bo porušeno v času, ko bo padel Jeruzalem; kljub temu ne bo obstajalo niti petsto let. Povem vam, začelo se bo z Jeruzalemom, toda ljudje se ne bodo spreobrnili po znamenju, ki bo doletelo Jeruzalem, in bodo zabredli v vsakovrstno zvijačnost, posvetnost, hudobijo, napuh, laž, sebičnost, oblastiželjnost, nečistovanje in prešuštvovanje. Tedaj bom obudil ljudstvo iz daljnega Vzhoda, da bo preplavilo te dežele kot velik oblak egiptovskih kobilic in uničilo vse: ljudi, živino in vsa mesta, trge, vasi in posamezne hiše, in potem bo podjarmilo zemeljska ljudstva daleč naokrog po Aziji, Afriki in Evropi, in to za tako dolgo, dokler ne bo vseh brezbožnežev zadela večja in splošnejša sodba!
5 Toda vsem, ki Mi bodo ostali zvesti v veri in ljubezni, bo ob sodbi prizaneseno; kajti Jaz sam se bom zanje opasal z mečem in šel pred njimi v boj. Mojemu meču se bo moral umakniti vsak sovražnik! Meč pa se bo imenoval 'Emanuel' (Gospod Bog z nami) in njegova ostrina bo. resnica in njegova velika teža ljubezen iz Boga, Očeta Svojih zvestih otrok. Kdor se hoče tedaj bojevati, naj se bojuje z ostrino resnice iz Boga in s težo ljubezni iz Očetovega srca od vekomaj! Oborožen s tem orožjem bo zmagal nad vsakim sovražnikom Mojega imena in s tem življenja in resnice!«

108. Doba tehnike

1 (Gospod:) »Končno pa bo prišel čas, ko bodo ljudje dosegli veliko modrost in

spretnost v vseh stvareh in bodo izdelali različne stroje, ki bodo opravljali vse človeško delo kot živi, razumni ljudje in živali; zaradi tega pa bo veliko človeških rok ostalo brez dela in ubogi, brezposelni ljudje bodo trpeli silno lakoto. Potem se bo beda ljudi neverjetno stopnjevala. Tedaj bom Jaz spet obudil ljudi in oni bodo oznanjali resnico Mojega imena več kot dvesto let. Blagor tistim, ki se bodo ob tem spreobrnili, čeprav bo takih le neznatno!
2 Ko pa se bo število čistih in dobrih kot v Noetovih časih zelo zmanjšalo, tedaj bo zemljo spet zadela splošna sodba, ki ne bo prizanesla niti ljudem, niti živalim, niti rastlinam. Ošabnim ljudem tedaj ne bodo koristila ogenj in smrt bruhajoča orožja, ne njihove trdnjave in železne ceste, po katerih se bodo vozili s hitrostjo izstreljene puščice, kajti prišel bo namreč sovražnik iz ozračja in pokončal vse, ki so zmeraj sejali zlo. To bo resnično čas kramarjev in menjalcev.
3 To, kar sem pred kratkim v Jeruzalemu v templju storil menjalcem in golobjim kramarjem, bom tedaj na veliko storil po vsej zemlji, uničil bom vse kramarske trgovine in menjalnice s sovražnikom, ki ga bom poslal iz prostranega zemljinega ozračja kot švigne blisk z velikim bobnenjem in pokanjem. Resnično, proti njemu se bodo zaman bojevale vse zemeljske vojske; toda Mojim redkim prijateljem veliki, nepremagljivi sovražnik ne bo storil žalega in jim bo prizanesel, da bodo ustvarili povsem novo drevesnico, iz katere bodo izšli novi in boljši ljudje!
4 Razumite to dobro! Nikar pa ne mislite, da bi Jaz hotel vse to in bi bilo zaradi tega vse že tako določeno! To naj bo tuje Meni in vam! Bo pa tako kot pred Noetovimi časi: ljudje bodo svoje bogato svetno znanje in pridobljene spretnosti uporabljali v čedalje hudobnejše namene in bodo povsem prostovoljno priklicali nase različne sodbe iz globin Mojega stvarstva in nazadnje nad vso zemljo. Ob tem pa pravim tudi Jaz z varni, mojimi vrlimi Rimljani: *Volenti nonfit iniuria! (Tistemu, ki hoče, se ne godi krivica!)*
5 Da, s pravo mero in ciljem naj imajo ljudje vse in si uredijo mnogotere udobnosti za zemeljsko življenje in naj varujejo svoje roke pred težkim delom, da bi pridobili toliko več časa za obdelavo in plemenitenje svojih src in duš, in vsi naj bodo enako polni veselja v Mojem imenu vse svoje življenje; med njimi pa naj ne bo nobenega trpečega in žalostnega, razen tistega, ki zlonamerno greši zoper vsak dobri red v Mojem imenu!
6 Toda če bodo z naraščajočo naravno spretnostjo ljudi naraščale tudi njihova sebičnost, lakomnost in oblastiželjnost in bodo te zatemnile človeške čudi, tedaj se seveda tudi hudim posledicam tega ne bo mogoče ogniti. Če hitro postavljate eno nogo pred drugo, je posledica tega hitro napredovanje. Kdor pa omahuje in prestavlja noge počasi, mora prenesti tudi to, da ga prehiti celo polž. Padec z višine očitno

prinese telesu smrt; če pa nekdo iz izkustva to ve, pa kljub temu skoči z velike višine v globino - kaj to pomeni?
7 Vidite, to je slepa objestnost in zle posledice niso Moja volja, temveč nespremenljivi zakon Mojega večnega reda, ki ga ni mogoče odpraviti niti v posameznem kraju niti na splošno! Mar naj recimo ognju odvzamem njegovo uničevalno vročino zato, da se ne bi norec, ki se vrže v ogenj, poškodoval? Ali naj vzamem vodi to, da je voda zato, ker človek, ko pade vanjo zaradi neprevidnosti, nasilja drugega ali svoje objestnosti, kmalu utone?«

109. O samoobsodbi ljudi

1 (Gospod:) »Poglejte gore, polne gozdov in grmičevja! Glejte, vse to vsrkava njim ustrezne naravne duhove (elektrika, magnetni fluid) v pravi meri! Pojdite in posekajte vse gozdove po gorah, pa boste zelo kmalu občutili zelo bridke posledice takšnega početja; zaradi tega bodo velike množice svobodnih in najsurovejših naravnih duhov čedalje bolj napolnjevale zrak, ki obdaja zemljo. In ker ne bodo našle ustreznih prostorov za bivanje in delovanje, se bodo množično sprijemale in s svojim nemirom, lakoto in žejo (nagonom po asimilaciji) povzročile najhujše in vseuničujoče viharje in vse dežele tako povsem opustošile, da nato v sto, pogosto tisoč letih ne bo zraslo nič drugega kot tu in tam kakšen mah, kakor so še dandanes po širni zemlji obsežna prostranstva, ki so prav tako brez rastlinja kot pusti in gluhi apnenčasti kamen na obrežju Mrtvega morja v spodnji Palestini, kamor teče Jordan.
2 Da, je morda Moja volja takšna? O ne! Kjer morajo ljudje svobodno hoteti in tudi ravnati, da bi postali ljudje tudi v duhu, tam nočem Jaz sam - četudi ljudje še tako divjajo - sploh nič, temveč le dopustim, da zanesljivo dosežejo to; za kar so si tako zelo prizadevali, kot da bi šlo za njihovo življenjsko srečo. Naj so posledice dobre ali slabe, pri Meni je to vseeno! Sami pridelajo - sami imajo! Četudi vem, kaj se bo v prihodnje zgodilo, s Svojo vsemogočnostjo ne morem in ne smem posegati vmes; če bi to storil, bi človek prenehal biti človek. Potem bi bil le še oživljeni stroj, sicer pa nič drugega in sam zase ter Zame nikoli ne bi mogel biti nič vreden. Podoben bi bil pisanju, ki sam ni sposoben napisati niti zloga, če pa naj bi kljub temu pisal, mu mora pisanja vešči voditi roko od A do Z; in ko na ta način napiše spis, ga kljub temu ne razume. In četudi bi tako napisal sto tisoč pisem, bi bil sam kljub temu prav tako malo pisar kot pisalo, s katerim je pisal. Prav tako malo bi bil človek te zemlje človek, če mu ne bi nenehno pustil nedotaknjene svobodne volje in svobodnega delovanja po njej.
3 Seveda lahko voljo urejajo vsakovrstni nauki in zakoni, toda noben nauk ali noben

zakon ni svobodni volji ovira v izpolnjevanju tistega, kar hoče. Če hoče človekova volja neki nauk in zakon sprejeti za vodilo svojih dejanj, se bo sama brez kakšne notranje prisile ravnala po tem; če pa tega noče, je nobena oblast na svetu in v nebesih ne more in je tudi ne sme k temu prisiliti! Kot sem rekel: Brez svobodne volje človek ne bi bil več človek, temveč zgolj naravno oživljeni stroj, in take stroje bodo ljudje sčasoma tudi izumili, da bodo opravljali najzahtevnejša dela, ki jih je zdaj sposoben opraviti komaj kak človek. Toda takšen stroj kljub temu ne bo človek, niti po obliki in še manj po resničnem notranjem svobodnem delovanju; nima namreč svobodne volje in zato tudi nikoli ne bo mogel samostojno opravljati dejanj. Opravljal bo to, kar je položila vanj človekova volja, in nikoli in nikdar nič drugega.
4 Človek pa more sam iz sebe doseči vse, kar bi hotel, in nihče tega ne more preprečiti. Tako lahko človek z zemljo, ki nosi in hrani njegovo telo, počne, kar hoče, in ga potem večinoma šele posledice poučijo, ali je bila njegova volja dobra ali slaba.
5 Zato pa ima vsak človek pamet in razum, ki izhaja iz nje. Zato se lahko ob nauku, zunanjih zakonih in raznovrstnih izkušnjah izmodri in nato lahko sam izbere dobro, pravično in resnično in se ravna po tem; toda ob tem vendarle ne trpi prisile, ko izbira sam, kar spozna kot dobro, pravično in resnično.
6 Da pa kljub temu ljudje večinoma iz časnih interesov pogosto teptajo to, kar so spoznali kot dobro, pravično in resnično, in ravnajo v nasprotju s tem, lahko že zdaj dan za dnem opažamo na stotinah ljudi, iz tega pa spet izhaja, da prav nič ne more ogroziti in omejiti svobode človekove volje. In tako je že mogoče, da bodo ljudje sčasoma lahko izumili velike stvari in bodo lahko tudi na zemljino naravo vplivali tako, da bo ta nazadnje postala do kraja prizadeta. Posledice tega seveda ne bodo prijetne in se bodo zdele kot zanesljiva kazen za slabo uporabljeno voljo, vendar ne zato, ker bi Jaz to hotel, temveč bo to porodila človekova volja.
7 Če pa hočejo ljudje znova vesoljni potop, naj le pridno odkopavajo in izravnavajo gore - s tem bodo odprli zapornice podzemnim vodam! Če hočejo videti vso zemljo v plamenih, naj le pridno uničujejo gozdove in naravni duhovi (elektrika) se bodo tako namnožili, da bo zemljo bliskovito obdalo ognjeno morje! Me bodo morda tudi tedaj dolžili, da hočem kaznovati zemljo z ognjem?! Zato poučujte ljudi, naj bodo modri, sicer bodo sami priklicali sodbo nase! Jaz pa vem, da se bo to zgodilo in kljub temu ne morem in ne smem tega ovirati s Svojo vsemogočnostjo, ampak le z naukom. - Ali razumete?«

110. Prihodnje gorje zemlje. Varnost Božjih otrok

1 Cirenij reče: »Razumeli bi že; toda to razumevanje je kaj slaba tolažba za ljudi te

zemlje! Kaj koristi najboljši nauk, če se lahko ljudje sčasoma spet odvrnejo od njega in potem pripomorejo k pogubi vse zemlje! Da, ko bi mi, ki smo zdaj Tvoje priče, živeli vsaj tisoč let in prav toliko časa naši mlajši učenci, bi to zadoščalo, da bi ohranili nauk čist; toda če boš, prvič, Ti sam, kakor nedvoumno namiguješ, telesno zapustil to zemljo in bodo, drugič, tudi znamenja postala redkejša, - da, potem ne vem, kdo bo kriv za to, da bo zemlja zgolj zaradi neumnosti ljudi nazadnje povsem uničena! Kaj pomaga, četudi bi se za silo ohranila še nekaj tisoč let, potem pa bi bila vendarle uničena?!«
2 Jaz rečem: »Prijatelj, četudi v tistem času ne boš živel tako grobo materialno, kakor živiš, misliš in govoriš zdaj, boš pa vendar kot duh, bolj zavedajoč se, krepkejši in močnejši, za večno živel naprej in boš priča vsega, kar se bo zgodilo in kar bom prisiljen dopustiti; toda tedaj ti bo gotovo vse prav in boš še sam marsikaj pripomogel h kaznovanju ljudi in Me boš z milijoni drugih duhov celo velikokrat prosil, naj zemljo na novo uredim in ji dam novo podobo! Toda Jaz vas bom tedaj zmeraj opominjal k potrpežljivosti in ljubezni.
3 In ko bo nekoč začel na zemlji vsevprek divjati divji nered, se boš v Mojem kraljestvu veselil in rekel: 'No, končno Gospod spet enkrat tudi na materialni zemlji daje čutiti Svojo šibo in kaznuje najočitnejšo krivičnost ljudi!' Le pomisli tudi na to, da nikoli nisem dopustil, da bi primanjkovalo mož, napolnjenih z Mojim duhom, tudi med najmračnejšimi pogani ne! Nikoli ni minilo niti petdeset let, - in znova so bili tu možje, ki so ljudem kazali pravo pot! Zdaj sem prišel Jaz sam kot človek na to zemljo velikega poslanstva; za Seboj pa bom neprenehoma do konca sveta pošiljal može k otrokom sveta in tudi ti bodo mnoge spreobrnili k resnični svetlobi.
4 Od tega nauka, ki sem vam ga zdaj dal, se ne bo izgubila niti kljukica, in kljub temu to v veliki svetovni skupnosti ne bo zbudilo pomembnega interesa. Ta se bo namreč, dokler obstaja in mora obstajati materija, nenehno bojevala s povsem duhovnim elementom. Toda nihče naj se zaradi tega ne boji; zmeraj bo namreč veliko poklicanih in med njimi zmeraj le malo izvoljenih!
5 Za tiste, ki se bodo ravnali po izvoljenih, bo na zemlji zmeraj varen prostor; toda preveč gluhi in slepi v srcu bodo od časa do časa vedno prebrani kot plevel od pšenice.
6 Zato bo zemlja obstajala še naprej, tako kot je obstajala po Noetu, in bo nosila Moje svetlejše otroke; le nesnaga, ki se je preveč razpasla, bo z nje odstranjena in bo prišla v drugo očiščevalno ustanovo, kakršnih v Mojem večno velikem kraljestvu resnično ne manjka in jih tudi nikdar ne bo manjkalo. Toda takšna bitja ne bodo nikoli postala Moji otroci; za to je potrebno, da Me spoznajo in nadvse ljubijo.

7 Zdaj namreč ne govorim kot čudežen zdravnik Jezus iz Nazareta, temveč kot Tisti, ki prebiva v Meni od vekomaj; govorim vam kot Oče, poln ljubezni in usmiljenja in kot edini Bog, ki pravi: 'Jaz sem Alfa in Omega, večni začetek in neskončni, večni poslednji cilj vse neskončnosti; razen Mene ni nikjer več nobenega drugega Boga!' «

111. Konec zemljine materije

1 (Gospod:) »Zato vam povem: Kdor Me bo iskal, našel in spoznal in potem nadvse ljubil, in bo ljubil svojega bližnjega z vso potrpežljivostjo kot samega sebe že tukaj, ali vsaj onstran, na vso moč, ta bo Moj otrok, torej Moj sin in Moja hči! Kdor Me pa ne bo iskal, našel, spoznal in torej tudi ne ljubil in bo brez ljubezni do soljudi, ta tudi nikoli ne bo dosegel Mojega otroštva! Moji otroci morajo namreč biti tako popolni, kakor sem popoln Jaz sam kot njihov Oče!
2 Pozneje pa bodo otroci sveta, ki so se očistili - kar se prav lahko zgodi - ostali duhovni prebivalci tistih nebesnih teles in tistih njim ustreznih združb, na katerih in v katerih so se očistili; toda v hiši' večnega Očeta v središču najvišjih nebes ne bodo nikoli občevali tako kot moji resnični otroci, ki bodo z Menoj vso večnost uravnavali vso neskončnost.
3 Ta zemlja pa bo po napovedanem zadnjem velikem očiščenju nosila ljudi tudi naprej tako kakor zdaj; toda ti prihodnji ljudje bodo veliko boljši od zdajšnjih in bodo neprenehoma imeli Mojo živo besedo.
4 Ko pa bo nekoč zemlja po za vas nedoumljivo mnogih dobah izpustila vse svoje ujetnike, bo tedaj sama v sončevem svetlobnem morju spremenjena v *duhovno.* Kajti najnižja ovojnica in strok, v katerem so prej prebivali živi duhovi in duše, sta podobna plovcu, ki je, čeprav ni več pravi življenjski element, še vedno okorna in raztrgana organska materija in vsebuje najnižjo vrsto sojenih duhov.
5 Kaj naj se zgodi s substratom, ko se bo iz njega osvobodilo vse inteligentno življenje? Ali naj kot nekakšna izgorela gruda plovca, brez vsakršnega nadaljnjega poslanstva mrtev plava naokrog po neskončnem vsemirju? Ali bi vendarle lahko bilo še kaj v sferah živih in na mnogotere načine popolnih duhov? Da, naj bo nekaj; kajti v neskončnem prostorju, ki je tudi Moje kraljestvo in Moje večno bivališče, ne more biti nič mrtvo in brez poslanstva! Da pa lahko govorimo o poslanstvu, moramo prav gotovo govoriti o duhovnem, večno trajajočem, ker materialno večno poslanstvo ne more obstajati nikjer in nikoli.
6 Vsaka materija kot nekaj prostorsko in časovno zaprtega in omejenega ima vendar lahko le *časno* poslanstvo. Ko pa je temu poslanstvu v določenem obdobju do konca ustrezala in je bil z njo kot medijem dosežen višji življenjski cilj in je materija, ki je bila

prej uporabna in zdrava posoda za določen namen, postala trhla, prhka, luknjasta in tako povsem neuporabna za kak podoben nadaljnji namen - kaj naj potem še nastane iz plovca?
7 Poglejte vedro pri vodnjaku! Kaj bo iz njega, ko je mnogo let služilo za zajemanje vode? Ali ga lahko kot povsem trhlega in preluknjanega še naprej uporabljamo za zajemanje vode? Ne; zato ga odstranimo in sežgemo in tako povsem razblinimo v dim, zrak in nekaj malega pepela, in tudi ta se sčasoma zaradi zračne vlage prav tako razblini v preprost plin in šele v razblinjenem plinastem stanju lahko spet postane koristen kot dobra podlaga realno duhovne biti. In če že iz njega ne nastane več isto vedro za vodo, pa je vendarle mogoče iz njega pripraviti nadvse nežno in subtilno ovojnico, ki lahko postane nosilka žive vode iz Mene.«

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 5